

עם ההתרגשויות הקטנות שלו, (למשל, ההיכרות הראשונה שלו עם המין, בהדרגה של יצאנית, שיש לה מדפים לספרייה אך אין לה ספרים), עם הזכויות הקטנות של הטבע האנושי, שתשומת-הלב אליהן היתה לגדולתם של כמה מן הסופרים הידועים ביותר של צרפת.

החלק היחיד בסרט הצולם מעט את העין הוא הניסיון להסביר את התנהגות הגיבור כתוצאה של אהבה ניכזבת בתור ספת זכרונות ילדות. מוזר עד כמה בסיג-נונו החופשי הזה, ללא מיסגרת עלילתית מוגדרת ומפושטת, מזכיר טריפו קולונרין אחר לגמרי — פליני. נדמה שכמו פליני החליט גם טריפו לעשות סרטים סרטיים ואינטימיים, הנראים כמו התפרצות ספונה סאנית של דברים המתבשלים בתוכו.

שחקנית בריגיט פוסי החינך המסויים

יש בסרטו זה סצינה המזכירה בפירוש את שמונה וחצי: ישיבת עורכים אצל המו"ל, שקיבל את הספר לפירסום. כל העורכים, מלבד אחד, מתנגדים להוצאתו. הגיבור אין מטרה ואין משמעות, אינו אחר המתנגדים, הטוען כי לספרו של הגיבור אין מטרה ואין משמעות, אינו אחר מאשר מבקר-הקולנוע הנרי אגל, שהגיב בצורה דומה על כמה תופעות של הגל החדש (עמן ניבנה בשעתו סרטי סואה טריפו).

ואילו המו"ל המשתכנע בסופו של דבר לקבל את הספר לפירסום בעקבות הגנתה המסורה של בריגיט פוסי על הכתובים, (וזה היא עושה עוד טרם שהיכירה את

סופרנון נודרני

מור וקיייל — שני אל-חלד

הבריטית. הענק הרועם הוא ממוצא אמריקני, ריצ'רד קיייל, המצוייד בשני מתכת המשמשות כמגנט, כצבת, כמספרים לברזל וכאובייקט לחישמול.

המרגלת שאהבה אותי (או-פיר, תל-אביב אנגליה) — כדי למנוע אי הבנות: בין סיפורו של פלמינג, אביו מולידו של ג'יימס בונד המסורתי, בעל הדם הבריטי הכחול, לבין החגיגה העליונה הנושאת אותו שם אך מספרת סיפור אחר, אין כל זהות. וזאת אף שלתסריט אחראי מי שעיבד רבים מסיפוריו של פלמינג, ריצ'רד מייבאום, ב-שיתוף עם כריסטופר ווד.

אבל לא זה העיקר — מי שעקב אחרי תחכומיו ה-אחרונים של הסוכן המורשה להרוג, שם בוודאי את לבו לעובדה שהתוכן והבעיה הפכו כבר מזמן לשוליים, כשאת מקום הנבל הרע תופש בכל פעם רשע אחר, משוכלל יותר ומתוחכם יותר, הנופים משתנים, הכלים מפתיעים, וכלי הנשק זוכים לטיפול של מעצבי אופנה. לכן, לא חשוב בעצם מה עושה בונד. חשוב יותר איך הוא עושה זאת. והפעם הוא עושה זאת על רקע מה שבנה התפאורן המוכשר וה-מאנטסטי ביותר בעולם, קן אדם.

הנבל התורן הוא קרל סטרומברג (קורט יורגנס קר-הינו), המרגלת האוהבת ברוסית היא מייג'ור אמסובה (ברברה באך) וכל תפקידו של רוג'ר מור מתבטא בדילוגים אציליים בין כל אלה ובשמירה על זקופותה של הממלכה

סופרנון פרינויטיבי

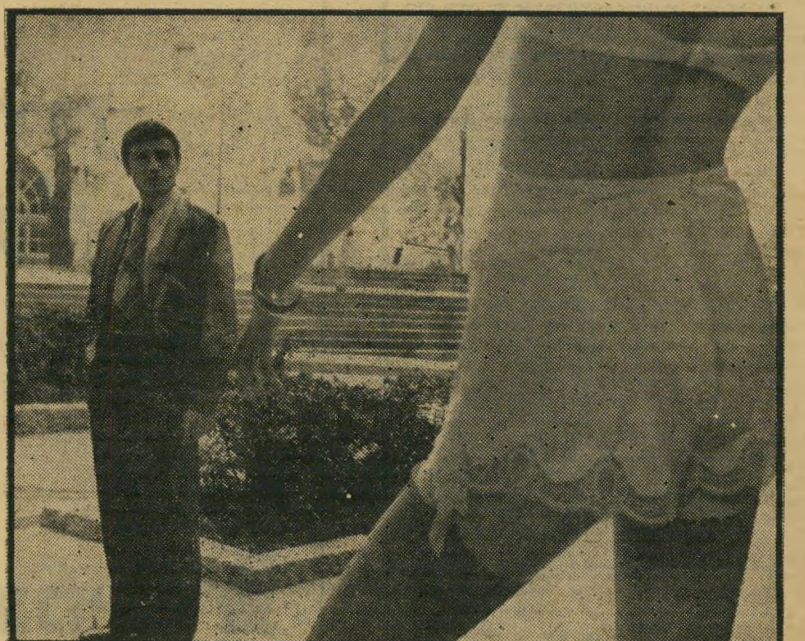
מישפחת טרון — שרידי הג'ונגל

מקדחת ג'ונגל. טרון אינו יכול לשרת את הביון-הבריטי משום שאין לו חליפות מהודרות והוא מדבר בלשון עילגת ורק בזמן הווח. אבל כשפורצת אצל מישחו ברחוב תיגרה רגילה קל יותר לסמוך על שריריו של בן-הקופים המתורבת מאשר על האנוש המתוחכם.

טרון ואוצרו הסודי (דרייב-אין, תל-אביב, אנגליה) — לראות את בונד ואת טרון בשבוע אחד זה כמו לקצר את תולדות הקולנוע ב-50 שנה. אמנם מעריצי טרון ראו אותו פעם בבית-העם או בנר רינה, תחת כיפת השמיים והיום את כיפת השמיים מסתירים להם גגות ה-מכוניות בתוכן הם יושבים בדרייב-אין, אבל בכל זאת יש משהו מן העממיות הססגונית כשהילדים יוצאים החוצה מן המכונית, יושבים על הריצפה ואוכלים מופ-קורן, כשהאבא מפצה פחית בירה בגופיה לגופו.

בלב הפיקניק לכל המישפחה הזה, אחרי שאפילו ג'יימס בונד היה זקוק למכוניתו המרחפת כדי לפלס את דרכו באוטוסטרדות התל-אביביות, שמתוליהן מתאימים דווקא לשבילי הג'ונגל — מוקרן שוב טרון הגיבור והטוב, התמים והישר, שהציוויליזציה טרם הרסה אותו עדיין, או בין שנות השלושים לארבעים.

אלא שהדילמה המוסרית לא התבגרה הרבה מאז שנות ה-30. הנבלים של בונד רוצים לחיות טוב וכך גם הנבלים של טרון, ולחיות טוב פרושו על חשבון האחרים. אלא שהנבלים של טרון קצת מפגרים — אם ההמצאה האחרונה המוכרת להם היא הרדיו בוודאי לא היעו לתיחכום של השמעת חולמם בעזרת מחשב. הם עדיין מסתפקים בזהב ואינם מעוים לרצוח ממש כי אם רק עוזרים למישהו למות

הגבר שאהב נשים (שארל דנר) ואובייקט מופשט — טביב הרגליים החטובות

כי זה היה בעצם הסוף האפשרי היחיד. טריפו מעז להרוג את הגיבור. אולי משום — כפי שנאמר על ידי אותה עורכת — "העולם אינו מוכן להסכים לכך שאדם צריך בחייו גיוון אינסופי, ואילו המוסכמות מכריחות אותו למצוא את כל הגיוון הזה באדם אחד שאתו יחלק את כל חייו" (בסצינה אחרת, חולף הגיבור ליד חתן וכלה היוצאים מן הכנסיה, ומפליט: "עוד שני חתלמים!").

"החמוזים הקולנועיים" גם הם אינם חסרים: גאטאלי באי, מי ששיחקה ב-תפקיד מוכירת-ההפקה בליה האמריקאית היא אחת הנערות הנענות בחינך להזמנתו הדחופה לפגישה; החתן שבא ללקק את השייירים מארוחת-ההוקרן בעלון, (המיס-דרון במלון כמו זה בליה האמריקאי); לסלי קארון, ששמעה אינו מופיע כלל בר-שימת השחקניות, מופיעה בסצינה קצרה כמי שהיתה אחראית לאהבתו הניכזבת הגדולה של הגיבור; מכונית-כתיבה ישנה, כאילו מימי 400 המלקות (שם גנב הילד אנסטון דוואל מכונית-כתיבה שכזאת), מורדת מן הארון כדי לכתוב עליה את הספר, וכן הלאה.

אולי אין בגבר שאהב נשים מסר גדול, אבל יש בו אנושיות עמוקה, גדולה ובלתי מסתברת, ממש כשבע האדם, משום כך כדאי לחכות ולייחל לבואו אל בדי יש-ראל, כמו לעוד כמה דברים טובים אחרים — בסתיו.

(המחבר) הוא רוג'ר לאנהארט, מבקר ספרי רותי ובמאי, שהיה מבחינות רבות, מאבן-תני של הגל החדש. לאנהארט הופיע גם באשה נשואה של ז'אן לוק גודארד, דריבר שם על משמעות הוויכוח ועל מכונית-הריכוז — והיה מחנכו של טריפו.

שחקן מרתה — באשר לשחקנים, ש-עליהם מוטל לתפקיד לגלם את משאלות לבו של טריפו: שארל דנר מעולם לא היה כה טוב כמו בסרט הזה. התפקיד כאילו נולד בשבילו. עבור המבט הייך-ההמתלהט שלו ובשביל הבעות הרציניות קנאית טמעט בכל פעם שהוא מדבר על משהו הקרוב אלבו. כשרואים אותו בסרט זה אפשר להבין מדוע כל כך קשה למצוא לו תפקידים מתאימים. פשוט אין מי שיכין אותם עבורו.

קשה להעלות בזיכרון סרט שהיה שירי הלל יפה, רגיש, מפוקח ואנושי יותר לאשה — מאשר סרט זה. אומנם, וזה נאמר בסרט, מערכת היהסים בין המינים משתנה. מי שהיה פעם השליט בחייהם-המין צריך ללמוד כי מאלו עומד יצור בעל זכויות שוות.

אבל גיבורו של טריפו מעולם לא הת-ייחס לנשים כאל יצורים נחותים. הוא אהב אותן משום שהיו כפי שהיו, עם אותן מיכנה נפשי וצורה חיצונית הידועה לכר-לם. "לא היה לו אומץ לסיים את ספרו במות הגיבור" מספרת העורכת הספרית-ית, המציאה-לאור את הספר, וזוכרת